

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 1

Comissió d'Investigació sobre el Fraud i l'Evasió Fiscals i les Pràctiques de Corrupció Política

X legislatura / Sisè període / 23 de febrer de 2015

Comissió d'Investigació sobre el Fraud i l'Evasió Fiscals i les Pràctiques de Corrupció Política

Presidència de David Fernández i Ramos

Sessió núm. 12

SESSIÓ NÚM. 12

La sessió s'obre a **. Presideix David Fernández i Ramos. Assisteix la Mesa el lletrat Francesc Pau i Vall.

Hi són presents els diputats Meritxell Borràs i Solé i Roger Montañola i Busquets, pel G. P. de Convergència i Unió; Oriol Amorós i March i Sergi Sabrià i Benito, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Maurici Lucena i Betriu i Jordi Terrades i Santacreu, pel G. P. Socialista; Josep Enric Millo i Rocher i Santi Rodríguez i Serra, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Joan Mena Arca i Marc Vidal i Pou, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; Carlos Carrizosa Torres i José María Espejo-Saavedra Conesa, pel G. P. de Ciutadans, i Quim Arrufat Ibáñez i Isabel Vallet Sánchez, pel G. Mixt.

Assisteix/-en a aquesta sessió...

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença de Jordi Pujol i Soley, expresident de la Generalitat, davant la Comissió d'Investigació sobre el Fraud i l'Evasió Fiscals i les Pràctiques de Corrupció Política (tram. 357-00838/10). Comissió d'Investigació sobre el Fraud i l'Evasió Fiscals i les Pràctiques de Corrupció Política. Compareixença.
2. Compareixença de Marta Ferrusola Lladós davant la Comissió d'Investigació sobre el Fraud i l'Evasió Fiscals i les Pràctiques de Corrupció Política (tram. 357-00842/10). Comissió d'Investigació sobre el Fraud i l'Evasió Fiscals i les Pràctiques de Corrupció Política. Compareixença.
3. Compareixença de Jordi Pujol i Ferrusola davant la Comissió d'Investigació sobre el Fraud i l'Evasió Fiscals i les Pràctiques de Corrupció Política (tram. 357-00839/10). Comissió d'Investigació sobre el Fraud i l'Evasió Fiscals i les Pràctiques de Corrupció Política. Compareixença.

El president

Bona tarda a totes i a tots, a aquesta comissió, aquesta nova sessió de la Comissió d'Investigació sobre el Fraud i l'Evasió Fiscals i les Pràctiques de Corrupció Política.

Compareixença

de Jordi Pujol i Soley, expresident de la Generalitat (tram. 357-00838/10)

Per substanciar l'ordre del dia, l'iniciem amb la compareixença del senyor Jordi Pujol i Soley, prèvia a la intervenció dels grups. Tindrà un primer torn de paraula, el senyor Pujol i Soley, a qui donem la benvinguda. Senyor Pujol, quan vulgui.

Jordi Pujol i Soley (expresident de la Generalitat)

Senyor president. Senyores i senyors diputats, crec del cas recordar quines han estat les declaracions que he fet durant els darrers mesos, sobre aquesta qüestió. Primer, el 25 de juliol vaig fer un comunicat referent a la deixa que el meu pare havia dipositat a l'estranger, al marge del testament pròpiament dit i fet amb absoluta reserva, una deixa que només coneixíem la meva dona i jo, com ja vaig explicar i així ha estat, absolutament, fins al meu comunicat del 25 de juliol i de la

que jo no m'havia d'ocupar directament, si no era en cas de necessitat dels meus fills i la meva dona, que era destinatària de la deixa. Cosa, aquesta, que no es va produir, aquesta necessitat.

Segon, el 26 de setembre vaig comparèixer davant del Parlament per donar explicacions sobre això. Vull fer constar que legalment no hi estava obligat, però vaig fer-ho per deferència vers el Parlament i el que representa. Va ser una compareixença llarga, que va ampliar la informació, que en alguns moments va tenir una certa crispació, cosa per la qual em disculpa.

Tercer, el 27 de gener vaig comparèixer al jutjat número 31 de Barcelona, davant la jutgessa, el fiscal i l'advocat de l'Estat. Va ser una interrogatori llarg, molt centrat en el tema del llegat i d'altres possibles dipòsits meus a l'estranger. Vaig dir que no en tenia cap. Ni els tinc ni els he tingut. Tampoc sobre eventuais casos de corrupció, no en tinc ni n'he tingut. I el diner de la deixa no provenia de la gestió pública, ja ho vaig explicar en el meu comunicat del 25 de juliol, ho repeteixo ara amb tota rotunditat.

Quart, afegeixo a això que l'interrogatori al jutjat va ser divulgat sencer per diversos mitjans, o sigui que és de coneixement públic, de coneixement general. Considero molt criticable aquest fet, però paradoxalment té de bo, des del meu punt de vista que la població disposa d'una informació directa meva, donada en un àmbit, el de la justícia, que és estricte, que està menys condicionat que altres vies de comunicació o de publicitat, més estricte.

Un àmbit, el de la justícia, en què les acusacions o insinuacions s'han de demostrar d'una manera fefaent, s'han de demostrar i això és molt important. Aquests interrogatoris i aquestes indagacions que s'han fet em permeten avui confirmar que tota la rumorologia i fins i tot suposades proves manipulades o del tot fabricades, que també n'hi ha hagut, de fabricades, de dalt a baixa, no tenien fonament. O sia que, en el triple aspecte de la deixa, dels suposats comptes a l'estranger i de suposats casos de corrupció, he donat la informació que havia de donar i que respon als fets.

Aquesta informació sobre fets esdevinguts fa molts anys, també tenen de bo ajudar a entendre fets antics que avui són de difícil comprensió. I explicar més i millor els motius que van influir en el meu pare a actuar com ho va fer, amb ànim de

protecció a tercers i de suport a iniciatives positives que ell considerava d'interès general i convençut, aleshores, que podia atendre bé, en tots sentits, la seva responsabilitat global en l'àmbit de tota la seva família. El meu pare, en tots sentits, va ser un home de gran qualitat personal, per tant, em ratifico en tot el que vaig dir en el comunicat del 25 de juliol i en la compareixença del 26 de setembre al Parlament i el que vaig declarar al jutjat el dia 27 de gener. I no tinc res més a afegir.

El president

Gràcies, senyor Pujol. És, en primer lloc, el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat Oriol Amorós i malgrat diu, potser, no s'ha descodificat o interpretat, els comunico que la voluntat del compareixent és que no respondrà a cap de les preguntes que plantegin els grups, malgrat que òbviament a aquesta presidència li pesi i li pesi moltíssim. Senyor Amorós, quan vulgui.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, bé, entenc de les seves paraules que no vol respondre al que parlarem avui aquí i em sap greu, aquesta actitud. Puc entendre el seu dret a la defensa jurídica i vostè ha expressat molt bé que una cosa és l'àmbit del debat en l'àmbit de la justícia però crec que aquí fem una altra cosa, senyor Pujol. Crec que aquí el que, a una comissió d'investigació parlamentària a vegades és veritat que per les formes algú la confon amb un procés judicial, però una comissió parlamentària d'investigació parlamentària no és un procés judicial, és una altra cosa.

Aquí el nostre objectiu és diferent, aquí el nostre objectiu és esbrinar i determinar com s'ha exercit la responsabilitat política, de quina forma s'ha exercit la política i per tant, jo a banda d'elements de la deixa que crec que vostè no ha deixat clars i que ha d'aclarir i que té el deure d'aclarir, perquè vostè ha fet, al llarg dels seus vint-i-tres anys de Govern, un discurs fonamentalment ètic, recordo l'any 94 quan renyava uns manifestants a Santa Coloma perquè no volien pagar uns impostos i al mateix temps vostè mateix ha confessat haver estat defraudant al fisc durant molts anys, no?

Per tant, sí que li preguntaria algunes coses de la deixa, però també li vull parlar de política i se'm fa molt difícil imaginar que algú com Jordi Pujol i Soley avui no vulgui parlar de política aquí, que és del que ha de parlar, també, aquesta comissió. Aquí s'ha de determinar com s'ha exercit la responsabilitat política, quines responsabilitats, determinar quines responsabilitats, si s'escauen i demanar els canvis necessaris en aquesta política. Això és l'important d'aquesta comissió, això no és un judici, aquí hem de dir com van ser aquests governs, com va exercir vostè la responsabilitat, perquè al voltant del seu exercici, de la responsabilitat política hi ha hagut tants i tants casos de presumpta corrupció, de corrupció a vegades determinada per sentències o en aquest cas, de connivència amb l'evasió i el frau fiscal, és d'això que hem de parlar aquí.

I per tant, sí que li hem de demanar que esclareixi alguns dubtes, no? Per exemple, vostè ens va dir, el 26 de setembre, que el moment en que havia triat per fer la confessió es devia a..., obeïa a un propòsit ètic, però hem sabut després que també ha anat molt vinculat a la informació apareguda el 7 de juliol, no? I que, per tant, això li treu versemblança a l'explicació que vostè ens va donar aquí. I si li treu versemblança a aquest punt, també li pot donar respecte a d'altres, perquè per exemple hi ha una qüestió que s'ha tractat en aquesta comissió i hem tingut informacions diverses d'on venen aquests fons, si tot ve del llegat i en el cas que vingui del llegat, si en pot donar proves documentals, tant de l'origen dels fons com dels moviments que s'hagin produït com documents que acreditin la seva evolució periòdica. Tots aquests documents, tota aquesta informació, no l'ha donat i en la seva confessió, vostè deia que col·laboraria tant amb la justícia com amb les autoritats fiscals.

Si vol contestar...

Jordi Pujol i Soley

No, perquè jo, ja li he dit que no més informació ni parlaré de res més, vull dir, no pretenc contestar pregunta per pregunta ni crec que tampoc al final. En tot cas, el tema del judici sobre la responsabilitat política, per exemple, dels vint-i-tres anys de presidència meua, segurament també s'hauran de fer en un altre indret que no és simplement aquest. I ni és aquest el moment i realment aquest potser sí que serà un gran debat de tipus general, no solament parlamentari, oi?, però en tot cas evidentment no correspon fer-ho ara.

Oriol Amorós i March

Doncs miri, ja que s'agafa a aquest fil, en la seva dimensió completa té raó, serà un judici que farà la història i es farà en el marc de l'anàlisi política més ampli que en aquesta comissió, però amb relació a fets vinculats a la corrupció política sí que té sentit fer-ho en aquesta comissió. I nosaltres entenem, de tot el que hem anat veient i de tot el que hem anat analitzant, que vostè va tenir una forma d'exercir la responsabilitat política amb una molt forta empremta personal, en la qual el seu control sobre les institucions democràtiques era més gran que el control de les institucions democràtiques sobre vostè.

I que aquesta empremta, aquesta falta de contrapoder, aquesta falta d'equilibri, és el que va permetre a bona part del seu entorn que se'n tinguéssin una sensació d'impunitat, no? i això fa que molta gent doncs es preguntin: com és que tanta gent del seu entorn familiar va tenir relació directa, laboral, professional o a través d'empreses que facturaven amb la Generalitat?

Jordi Pujol i Soley

Això ja li he dit que no contestaré ara, a punts concrets que em planteja, que si volen fer un debat sobre la responsabilitat general doncs la podem fer, però vull dir, jo no entraré en més detalls.

Oriol Amorós i March

Doncs hi ha un altre element de la seva forma d'exercir la política que també té sentit d'analitzar en aquesta comissió que és els pactes polítics que vostè va fer, no? Molts d'aquests pactes van tenir, moltes vegades, una clàusula de protecció mútua. S'ha dit, en aquesta comissió..., sí?

Jordi Pujol i Soley

En què es basa, per dir això? En què es basa, per dir això? En què es basa, per dir això?

Oriol Amorós i March

Doncs miri, per exemple, el 90, quan el senyor González tenia una moció de confiança, en aquell moment va coincidir que al Parlament de Madrid es va votar contra fer una comissió d'investigació del cas Alfonso Guerra i el Parlament de

Catalunya en contra de fer una comissió d'investigació sobre el senyor Lluís Prenafeta.

Jordi Pujol i Soley

I això potser podia ser una decisió presa en termes de l'interès general... Li faig una pregunta; quan es van aprovar els fons és a dir, la incorporació d'Espanya a poder «disfrutar» dels fons europeus? Quan? Amb quin motiu? En quin moment? Amb quina argumentació? Si vol un dia en podem parlar...

Oriol Amorós i March

Sí, i tant que sí. A mi em sembla que el motiu polític que vostè esgrimeix em sembla correctíssim o en tot cas, és un altre àmbit de discussió. El que no compartim és que, al costat d'aquest motiu polític hi hagués un motiu de protecció mútua amb el Partit Socialista, en aquest cas. Però més endavant, per exemple, quan a la Sindi..., deu anys després, eh?, Sindicatura de Comptes, vostès decideixen que no investigui la Sindicatura de Comptes el cas d'Europraxis, empresa vinculada al seu fill i, al mateix temps, que tampoc investigui Movilma, empresa vinculada al Partit Socialista.

Jordi Pujol i Soley

Movilma?

Oriol Amorós i March

Movilma, sí. O vostè per exemple, no, no..., o per exemple, un cas de pacte polític amb el Partit Popular, cas Treball... Cas Treball, en aquest Parlament, no es va investigar, amb el seu vot i amb el d'Alícia Sánchez Camacho, curiosament. Ves per on...

Jordi Pujol i Soley

Bé, escolti, aquesta discussió la farem quan vulgui, amb un ampli..., amb un debat ampli, en el qual les coses no siguin simplement insinuacions...

Oriol Amorós i March

No, no, no..., són fets, el que jo li posat són fets, senyor Pujol...

Jordi Pujol i Soley

No..., vull dir, jo..., en tot cas es pugui fer una rèplica ben documentada, que es pot fer. Escolti, sobre el debat dels meus vint-i-tres anys, no ho agafi com un fet de presumpció..., estic molt tranquil.

Oriol Amorós i March

Si em permet una última pregunta?

El president

Senyor Amorós, una última pregunta...

Oriol Amorós i March

Senyor Pujol, del debat dels seus vint-i-tres anys hi ha moltes coses, hi moltes coses i moltes de positives, segur, és inevitable i que tenen una importància en la història de Catalunya, sens dubte. De fet, utilitzant una frase seva, eh?, que vostè va dir en un programa de televisió i els que l'estàvem mirant ens vam quedar garratibats, que va dir: «Jo encara soc a temps d'espatllar la meva biografia.» Vostè també estaria a temps, d'arreglar-la si col·laborés i fos transparent en totes les coses que se li pregunten, en això seria a temps, d'arreglar-la.

I del debat dels vint-i-tres anys, amb relació a la corrupció, només li dic dues coses i que són les que creiem que s'han de canviar: els dirigents no han de controlar les institucions democràtiques, són les institucions democràtiques que han de tenir mecanismes de control als dirigents.

I dues: vostè pot justificar un pacte polític per la importància d'uns fons europeus, em sembla molt bé, però no el pot justificar a canvi de tapar-se vergonyes mútuament, com ha fet amb el Partit Socialista i amb el Partit Popular, en diferents ocasions.

Jordi Pujol i Soley

Afirmació totalment gratuïta i injuriosa. Però ja he entès el mecanisme d'això, el mecanisme està en que si jo li dic qualsevol cosa, simplement dir-li bon dia, vostè podrà fer tot un altre discurs, per tant, no li dic res més.

Oriol Amorós i March

Doncs bon dia, bona tarda.

El president

És el torn del Grup Parlamentari Socialista, en veu de l'il·lustre diputat Jordi Terrades. Senyor Terrades, cinc minuts.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Bona tarda, senyor Pujol...

Fitxer 2

...el 2014 ens havia de deparar molts esdeveniments i, certament, n'ha deparat un que ningú s'esperava, que va ser la seva confessió el 25 de juliol de l'any passat. Miri, vostè ha estat una figura política de primer nivell, jo no seré el que li ho discuteixi, i per tant, és absolutament conscient que amb aquesta confessió i amb la compareixença que va fer el darrer 26 de setembre, bona part del capital de confiança política de què havia gaudit s'ha esfumat. Tots els dubtes que havien planejat sobre la seva presidència, el seu partit, el cas Banca Catalana, finançament dubtós, cas Casino, cas Palau, aprofitament per fer negocis del seu entorn més immediat s'han obert de cop.

El president del meu grup parlamentari, el senyor Iceta, li va formular tot un seguit de preguntes en la seva compareixença que no van ser respostes, i només vostè i tan sols vostè ens pot aclarir els dubtes per conèixer la veritat. Jo crec que el país es mereix la seva explicació.

De fet, el setembre vostè ens va explicar una història, que avui ha revalidat, que majoritàriament ningú se l'ha cregut, no? Vostè i la seva família estan disposats a demanar l'aixecament del secret bancari per conèixer l'origen dels fons que vostè ens va explicar i la seva evolució? Perquè, de fet, els dos [# 1.50] que vostè ha citat, el senyor Delfí Mateu i el senyor Joaquim Pujol, per raons òbvies no ho poden fer. I això és clau per saber si el que ens va explicar vostè a la seva compareixença és cert o no és cert. Perquè si no ho respon, ho torno a dir, algunes de les ombres que han planejat al voltant de la seva gestió, tant empresarial com política, s'han tornat a obrir.

És a dir, aquí no ens diu que una part d'aquests fons no venien exactament del que vostè ens va explicar, sinó que provenien de les accions que la seva família tenia a Banca Catalana. Ho dic perquè és cert que el germà de la seva..., el seu cunyat, el

marit de la seva germana, la setmana passada va estar aquí, ens va explicar i ens va portar aquí una escriptura on quedava clar o es manifestava que vostè havia cedit les accions que vostè tenia a Banca Catalana a Fundació Catalana. Li pregunto, vostè i la seva família seguien mantenint el control de les accions A que suposadament es van cedir a la Fundació Catalana. Perquè, de fet, de la lectura de l'escriptura no queda clar que s'haguessin transmès definitivament a Banca Catalana. De fet, el senyor Forrellad, que era president de la fundació, també formava part, no?, del Consell d'Administració de Banca Catalana.

Li volíem preguntar si vostè va rebre alguna compensació per les seves accions a Banca Catalana per part del Banco de Vizcaya, en concret, el senyor Toledo, si això es va efectuar en algun compte a Suïssa o a Liechtenstein o directament a Andorra.

També li volíem preguntar exactament quines van ser les raons per les quals vostè va confessar el 25 de juliol aquesta deixa a fora, si era per protegir els seus fills d'investigacions que s'estaven fent sobre suposats negocis il·lícits d'algun d'ells, per tant, si estava protegint interessos familiars.

També li volíem preguntar si en algun moment la persona que vostè va designar com el seu hereu polític a Convergència, el senyor Artur Mas, li havia explicat que el seu pare també tenia un compte no declarat a Liechtenstein, sent ell, en algun moment, conseller d'Economia i Finances de la Generalitat.

Veig que vostè no respondrà a cap de les...

També li volíem preguntar si vostè era conscient que el seu entorn, el seu entorn més immediat polític i probablement familiar feien negocis amb empreses beneficiàries d'obra pública o de serveis de la Generalitat, i si no creu que com a mínim això era lleig.

I manifestar-li finalment que ens ha tornat a decebre, no?, la... El dia 26 de setembre ja ens va decebre, perquè va haver-hi una renyada general, una esbroncada general als diputats i diputades; avui ha fet servir vostè una altra tècnica que és no parlar davant d'aquesta comissió. Jo crec que ens ha tornat a decebre, no només els diputats i diputades, sinó el conjunt del país, els catalans i catalanes, que joestic segur que molts d'ells avui estan seguint aquesta sessió.

I li torno a demanar un cop més que no ens decebi, que no decebi el país, que faci un esforç de transparència i que ens expliqui allò..., clarament quin ha estat l'origen i el recorregut d'aquest fons, que no intenti salvar el patrimoni familiar i que intenti salvar una part del seu llegat polític.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, senyor Terrades. Senyor Pujol, és el seu torn.

Jordi Pujol i Soley

Sí, escolti, vull dir, això que hem de donar proves, escolti, de proves [# 6.26], que el banc les va donar, no? Acta notarial, vol una prova més contundent que això? Acta notarial de donació, ho van veure, de donació. Valor de 183 milions de pessetes d'aquella època. I en canvi, se segueix parlant, doncs, dels 600 milions i vostè diu: «segur que hi havien unes altres accions», no, no hi havien altres accions.

Per tant, em sembla una mica inútil aquesta discussió d'insinuació, de sí, però però, però potser sí, però potser no. Per això, els dic que és una instància en la qual no es demostra res. Es pot dir tot, però no es demostra res –es pot dir tot, però no es demostra res. I això, naturalment, li lleva molt de pes a tot plegat, no?

Bé, li poso només aquest exemple, ja no entraré en cap més, perquè tampoc no vull provocar sobre aquesta base de «sembla que, sembla que, sembla que, podria ser que, podria ser que». Això no. Perquè amb aquest exemple tan clar, quan diu: «Doncs, s'ha de demostrar, doncs, sí, escolti...» Diguem-ne, acta notarial.

I res més.

El president

D'acord, senyor Pujol. El final, senyor Terrades, si s'escau.

Jordi Terrades i Santacreu

Sí, no, l'acta notarial la tinc aquí davant, però vostè sap perfectament que hi havia una condició suspensiva.

Jordi Pujol i Soley

Com diu?

Jordi Terrades i Santacreu

Hi ha una condició suspensiva en aquesta acta notarial, sobretot en les accions de la sèrie A, eh? Si no s'aporta un document per part del Consell d'Administració de Banca Catalana en què claríssimament s'expressi que en la resta d'accionistes de la sèrie A es va notificar aquesta donació per si volien fer servir el seu dret de retracte, la purificació d'aquesta condició no es produirà. Per això li demanava aclariments, eh?, jo no dubto, només demano aclariments.

Jordi Pujol i Soley

[#, 8.33] van anar a parar a la Fundació Catalana, senzillament, i es pot demostrar pel dret i pel revés, també anant a demanar-ho a la fundació, no? Això sí que és un argument molt irrefutable.

El president

Mercès, senyor Terrades. És el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular, i té la veu l'il·lustre diputat Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Gràcies també, senyor Pujol. Miri, el nostre va ser un dels primers grups parlamentaris que va demanar la constitució d'una comissió d'investigació en conèixer-se la seva confessió del passat 25 de juliol. I tot i que van passar unes quantes setmanes fins que no es va constituir aquesta comissió d'investigació, i s'hi van anar afegint coses segurament per descentrar l'atenció amb relació a la seva confessió, crec que som encara dels pocs grups que creiem que l'objectiu principal d'aquesta comissió d'investigació és aclarir tots aquells aspectes de la seva confessió que han quedat de moment encara foscos i que no acabem d'entendre i no acabem de comprendre.

I en la mesura que amb relació a aquesta confessió seva hi hagin aspectes que no s'hagin aclarit, cregui'm que és allò que fa que sota l'ombra de sospita quedi no només el fet puntual de la seva confessió, sinó que quedin molts aspectes no només dels vint-i-tres anys del seu Govern, sinó fins i tot dels darrers quatre anys de govern de Convergència i Unió. I per tant, és en aquest marc en el qual nosaltres intentarem, farem unes preguntes, no sé si seran retòriques o no, però especialment i amb relació a la confessió del passat 25 de juliol.

Hi ha una diferència avui també amb relació a la seva compareixença a la Comissió d'Afers Institucionals del 26 de setembre, que és que a dia d'avui vostè i la seva muller i sis dels seus fills estan imputats per diferents causes; sis de les imputacions, concretament, són per blanqueig de diners i són amb relació, precisament, a la seva confessió del passat 25 de juliol, que em consta que no va ser fabricada per ningú més que per vostè.

I és amb relació a aquesta confessió que hi han coses que a nosaltres ens estranyen, com, per exemple, per què confessa vostè vint-i-quatre anys després d'haver-se extingit la seva responsabilitat com a tutor del menor dels seus fills, per què vint-i-quatre anys després; quina relació concreta té amb la confessió les informacions que vostè mateix cita en la seva confessió de dos anys enrere, no del 7 de juliol en un diari concret, sinó informacions de dos anys enrere sobre la seva família; per què a dia d'avui, set mesos després, no ha vist encara ningú el document que justificaria aquesta darrera voluntat del seu pare; no l'hem vista ningú, n'han parlat, però ningú no ha vist encara aquest document.

Vostè ha afirmat reiteradament, i ho diu en el document, que es va desentendre de la gestió d'aquells diners, algun document o altre deuria signar per atorgar poders a les persones que van gestionar aquells diners. Per tant, massa, massa de desentendre tampoc no deuria ser d'aquesta manera.

Vostè coneix..., sembla que coneix, ens ha explicat amb tota classe de detalls quin és l'origen i la quantitat dels diners, però desconeix on estan aquests diners, on han estat aquests diners durant tots aquests anys?

Per cert, els 140 milions de pessetes, en dòlars americans, que vostè va esmentar ho eren l'any 72 o ho eren l'any 1980, quan va morir el seu pare?

Quin és l'abast de les paraules «compromís absolut» que vostè esmenta en la seva confessió davant de les autoritats tributàries o judicials? Apel·lar al secret bancari forma part d'aquest compromís absolut? No ensenyar aquests documents forma part d'aquest compromís absolut? Creu de veritat que els ciutadans, els catalans tenim prou elements per jutjar que allò que vostè ha confessat és veritat, tenint en compte que els catalans 'han sentit enganyats durant trenta-cinc anys? Quines són les proves fabricades sense fonament? Els més de 4 milions estan a Andorra o han estat a Andorra, no són una fantasia de ningú.

L'absència de respostes dóna peu a altres especulacions o no. Havent perdut tota la credibilitat davant de l'engany durant trenta-cinc anys, havent perdut tota manera d'autoritat per parlar d'ètica, fent bo aquell refrany castellà «dime de que presumes y te diré de qué careces», parli'ns de les branques a remenar, dels nius que han de caure, comenci a parlar de les branques de la seva pròpia família amb els negocis i continui amb les branques de Convergència Democràtica, de la seva altra família, de les incomoditats que els seus fills i la seva muller sembla que provocaven a Presidència.

Les comissions són del 3 per cent, són un mite o són una realitat? I les del 5 per cent són un mite o són una realitat? Jo no li preguntaré per les del 4 per cent perquè ja hem pogut verificar que són certes, i ho hem pogut verificar en una comissió d'investigació en aquesta mateixa seu parlamentària.

Ja veu, senyor Pujol, quina paradoxa, al Palau de la Música comença la seva eclosió política i al Palau de la Música es destapen els vergonyes de la seva obra, Convergència Democràtica. Tant és així que avui el seu hereu polític s'esforça tot el que pot per tapar-ho tot, tapar-lo a vostè –és una qüestió personal i familiar, com si ell no formés part de la seva família política–, tapar Convergència Democràtica,...

Fitxer 3

l·listes sense nom, l·listes del president. Fins i tot tapar Catalunya per amagar-se darrere, això sí, darrere d'un Ítaca aïllada al mig de la Mediterrània. Avui més que mai això sí que toca.

El president

Gràcies, senyor Rodríguez. Avui sí que toca...

Jordi Pujol i Soley

Avui toca.

El president

Avui toca, sí.

Jordi Pujol i Soley

Escolti'n, jo em ratifico en tot el que vaig dir, com he explicat en tota una sèrie de documents i declaracions. Algunes de les coses que vostè em demana me les van demanar al tribunal, al Jutjat 31, i les vaig contestar, les que em van demanar, les vaig contestar. O sigui que no m'he amagat de re en aquest sentit, oi? O sigui que jo no tinc comptes a l'estranger –no tinc comptes a l'estranger– i tot això no ve de cap acte de corrupció política. Això ho vaig afirmar. Les coses... Algun detall que algunes vegades m'ha demanat, per exemple, el jutjat, les he contestades i les contestaré sempre que se'm demanin, no? Naturalment, sobretot, en aquella instància en què aquestes acusacions s'han de demostrar, i en la qual no es poen llançar, diguem-ne, amb una certa alegria, i amb una certa inconcreció. Bé, això és tot el que li puc dir.

El president

Santi.

Santi Rodríguez i Serra

Bàsicament, aquí el que li demanem, senyor Pujol, és precisament que allò que vostè afirma en la seva confessió, doncs sigui capaç, també, de demostrar-ho. I per ara la sensació que tenim i que té la majoria de la societat catalana no és precisament que vostè hagi pogut demostrar absolutament res del que diu en la seva confessió.

Jordi Pujol i Soley

Bé, jo simplement li repeteixo això: tot el que van demanar al jutjat ho vaig contestar amb claredat. Res més.

El president

D'acord. És el torn del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, en veu de l'il·lustre diputat Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, president. Senyor Pujol, tingui vostè bona tarda. *(Pausa.)* Miri, vostè... –no es preocupi–, vostè ha dedicat tota la seva vida a Catalunya. I vostè sap que s'havia arribat a forjar un mite a l'entorn de la seva persona. Suposo que és conscient que aquest s'ha desmuntat amb la seva confessió. A mi el que em

preocupa, el que em pregunto és per què ho fa. Per què ho fa ara? Per què ho fa ara i de què li ha servit, veient que no ha aturat cap procés contra els seus fills?

(Veus de fons.)

Cap procés contra els seus fills; que s'han engegat tots els processos contra els seus fills.

(Veus de fons.)

Sí, és una pregunta. Per què ho fa ara?

Jordi Pujol i Soley

Pot ser per una motivació personal, interna, pel que sigui. Però que no, precisament perquè pot ser que sigui molt personal, no em correspon contestar-la, aquí.

Marc Vidal i Pou

Sap què passa? Que després d'haver sentit les declaracions del seu cunyat l'altre dia, em vaig rellegir la seva declaració en el Jutjat 31, que va fer vostè, que vostè ha citat, i vostè entra en un cúmul de contradiccions.

Jordi Pujol i Soley

De?

Marc Vidal i Pou

Contradiccions. Contradiccions: vostè diu que no en sabia res, que ignora el país on estava dipositat el diner, ni el banc on era, però en canvi després diu que nomenem..., que van decidir que els seus fills assumissin el llegat. Si no en sabia res, és com estrany. Després, diu que vostè no sabia quina era la quantitat, però diu també que aquesta correspon a la regularització que els seus fills han fet. Com ho sap, si no sabia la quantitat que correspon a la regularització? Més endavant diu que l'administrador del seu llegat va ser el seu fill Jordi l'any 90. Per tant, interpreto que des d'aquell any el seu fill Jordi ha estat un defraudador, vostè ho sabia, vostè era president de la Generalitat i no li va demanar que ho regularitzés. No sé si és això.

Després també diu que aquest diner no procedeix del blanqueig de capitals ni relatiu a la corrupció o comissions il·legals. Com ho sap? Com ho sap això una

persona que diu que no n'ha volgut saber mai res, d'aquests diners? També diu que vostè mai va donar instruccions al senyor Mateu sobre aquests fons, i que creu que la seva esposa tampoc, però que suposa que sí que tenien informació, però després diu que vostè sempre tenia... Escolti'm, quina contradicció, en què quedem? Sabia o no sabia? Qui era el defraudador? Era vostè? Era la seva esposa? Era el seu fill? Està dient que el darrer culpable era el senyor Mateu? Era el senyor, el seu cosí, Pujol Figa? M'ho pot contestar, això?

Jordi Pujol i Soley

L'origen d'aquest diner el vaig explicar. Vaig explicar amb tota claredat, no?, i ja he dit abans que de vegades aquestes coses, avui, al cap de trenta anys, són difícils d'entendre, tot allò, perquè la situació era molt absolutament diferent. Però el vaig explicar, l'origen, no? L'evolució posterior no l'he coneguda, ni l'he seguida de prop. No l'he coneguda. Per tant, no li puc dir res més que el que ja he dit, el que vaig dir aquí i el que vaig davant de la jutgessa. I em remeto a allò. I ho vaig explicar amb prou detall, amb prou claredat. I que no estem en contradicció, tampoc, doncs, amb totes les qüestions que s'han dit abans i que he contestat, respecte al tema, per exemple, de les accions de Banca Catalana o altres coses per l'estil.

Bé, no tinc res més a dir-li.

Marc Vidal i Pou

Sap què passa, senyor Pujol? Que amb totes aquestes contradiccions que li he dit, amb la declaració del seu cunyat, mentre vostè no porti la documentació, la seva versió és poc creïble. Jo he de creure que vostè està mentint, senyor Pujol. Jo he de creure això. Vostè hauria d'aportar la documentació, perquè, si no, després donarem culpa que només poden venir de dos llocs, o la famosa versió que vénen de Banca Catalana, i allò que va donar vostè al Banc de Biscaia, aquella famosa versió que corre per aquí, o que vénen dels negocis foscos dels seus fills i de la seva esposa. Mentre vostè no porti la documentació, tots creurem que vostè està mentint. I, per tant, és el que hauria de fer. Acrediti documentalment els extractes dels comptes corrents. Acrediti'ls. I si hi ha hagut increments per inversions mobiliàries, per exemple, i pensi que si no acabarem sospitant altra vegada allò

que ha sortit, també, que vostè té fons a Luxemburg. Sí, és clar! És clar, mentre vostè no col·labori aportant, seguirem sospitant-ho.

O, potser, si ho aporta, deixarem de pensar que quan vostè estava treballant a Laboratoris Martí Cuatrecasas, que generava molt de diner negre, com vostè deu saber, aquest diner l'amagava a Andorra, com també s'ha dit per aquí. Digui'ns exactament què va passar amb les accions i porti la documentació, senyor Pujol.

Jordi Pujol i Soley

No generava diner negre. Això per començar. No tinc comptes a Luxemburg. I observin una cosa. Vull dir, està molt clar que l'Estat té mecanismes per buscar de sota les catifes de tot arreu on hi ha diners. No tinc comptes a Luxemburg, no tinc comptes a Suïssa, no tinc comptes a l'estranger. No en tinc. Rotundament. I dir-ho així amb aquesta rotunditat, tenint present que l'Estat té mecanismes per..., en fi, per actuar molt. Vostès ho saben perfectament, doncs ja és una cosa doncs prou rotunda. No tinc comptes d'aquests, no vénen de la corrupció, i en tot cas, si algun dia algú... No vénen de la corrupció, jo he estat absolutament al marge de tot el que en podríem dir els negocis d'ençà de fa molts i molts anys, no vénen d'aquí, i a més ho dic amb tanta rotunditat perquè jo potser no puc demostrar segons què, però és que l'acusació tampoc no demostra re.

Marc Vidal i Pou

Deixi'm que...

Jordi Pujol i Soley

Re.

Marc Vidal i Pou

Deixi'm que... Ah, no sé si està.

Jordi Pujol i Soley

No, no, no. No. I, en canvi, tot això, tot el que jo els estic dient quadra amb el que ha estat la realitat i l'evolució d'aquests anys. I això només cal fer números.

Marc Vidal i Pou

Sí. Senyor Pujol. Canviant de tema. Vostè va crear Convergència i Unió. No té la sensació que l'estan deixant sol? *(Pausa.)* Que l'estan deixant sol. Perquè el

senyor Mas, diu que és un problema familiar seu, renega de l'amistat amb el seu fill. Diu que ell nova veure res de res durant tots els anys que va estar al seu costat. Se sent traït? Se sent abandonat pel seu partit o pel president?

Jordi Pujol i Soley

(L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...un problema, diguem-ne jurídic.

Marc Vidal i Pou

No.

Jordi Pujol i Soley

Ni fiscal. No ho sé, és una pregunta que la veig absolutament fora de to. Però, i si estigués abandonat, doncs què em diria? O, és que no hi ha gent que ha estat abandonada pel seu partit, de vegades? I això ha estat un delictes? Doncs no ho ha estat –no ho ha estat.

I aleshores, sí que li vull dir una cosa. Quan l'altre dia el president Mas va respondre preguntes de vostès, i suposo que molts de vostès van quedar ben servits, doncs de tota manera ell ja va deixar molt clar totes aquestes coses. Jo les corroboraré. El president, per exemple, no sabia re fins a les vuit del dematí, fins a les vuit del dematí d'aquell dia en què jo vaig fer el comunicat. No en sabia res. Ho va dir ell i és veritat. A les vuit del matí vaig anar al carrer Còrsega i li vaig dir: «Mira, escolta, jo trauré això; ja t'ho explico.» I així va anar, no?

I, en tot cas, ho repeteixo, suposant que el meu partit m'hagués abandonat, bé... – que no li dic ni que sí ni que no–, i que, en tot cas, jo no em sento, de tota manera, per part de molta –molta, molta, molta– gent, això ja li ho puc dir, en tot cas, no veig quin delictes és, això.

Marc Vidal i Pou

Sí, no... Jo, senyor Pujol, no li parlava de delictes, ni... Crec que sí té relació, perquè vostè sí que sap que van passar coses poc recomanables en el seu partit i en el seu govern mentre vostè va ser president. Només començar, vostè recorda que es va rodejar d'«amistats perilloses», diguem-ho així. Fins i tot de presumptes delinqüents, com s'ha demostrat després, per exemple, el senyor Prenafeta, el senyor Alavedra, pel quals es demana sis anys de presó, i hi són des de l'inici dels

seus governs. No havia vist res d'estrany amb relació als negocis bruts? Vostè els consentia els negocis d'aquestes persones? Vostè hi participava en aquests negocis?

Jordi Pujol i Soley

Ja li he dit que no. I ara ja no continuaré, perquè no vull anar repetint, amb un bla-bla-bla, bla-bla-bla, bla-bla-bla sobre coses que són insinuacions, que no es demostren, que no hi han proves i que és un bla-bla-bla, no? Per tant, jo ja no contestaré res més del que em preguntí.

Marc Vidal i Pou

Sí. En canvi vostè sí que nomena un extorquidor com el jutge Pascual Estivill com a representant català al Consell General del Poder Judicial. Per què ho fa, sabent les seves activitats, que després han estat condemnades?

Jordi Pujol i Soley

Ja li he dit, en el bla-bla-bla ja no hi entro.

Marc Vidal i Pou

No. No és un bla-bla-bla. Ha estat condemnat, aquest senyor, eh? No és bla-bla-bla, i vostè el nomena. Sí, sí. I també nomena empresari de l'any el delinqüent De la Rosa. No el veia venir, el joc perillós que feia amb els diners? (*Veus de fons.*) no se n'adonava? (*Veus de fons.*) Vostè no se n'adonava, o sí?

Jordi Pujol i Soley

Escolti, només faltava aquesta. No dic re més.

Marc Vidal i Pou

I, sobre els onze consellers que es volia processar perquè havien rebut fons de la CARIC? Que els havien enviat a les seves empreses?

Jordi Pujol i Soley

No l'he escoltat gaire, perdoni.

Marc Vidal i Pou

És el tipus de conseller que vostè nomenava, que s'aprofitaven del càrrec...

Jordi Pujol i Soley

Escolti...

Marc Vidal i Pou

...per als seus negocis particulars, senyor Pujol?

Jordi Pujol i Soley

Escolti...

Marc Vidal i Pou

O el cas Casinos. Vostè és conscient que els 3.000 que el gerent va denunciar que s'havien desviat, és cert que una part anava a Convergència i Unió? Què en pensa, d'això?

Jordi Pujol i Soley

CARIC?

Marc Vidal i Pou

I per què va anar vostè a renyar personalment el president del consell comarcal del Priorat...

El president

Marc, disculpa. L'última pregunta, que et queda... La penúltima, la que feia referència al cas Priorat, no?

Jordi Pujol i Soley

Quina és la pregunta?

Marc Vidal i Pou

És que, és clar... (*Veus de fons.*) Senyor Pujol, miri, com que no em contestarà, li diré... Vostè, em sento traït. Vostè m'ha traït. Vostè ha traït els meus fills, vostè ha traït els meus pares, vostè ha traït la confiança del poble de Catalunya. I ho dic perquè l'herència que deixa de la Catalunya que vostè volia construir no és –no és– la del país que crea riquesa per a la seva gent. No ho és. És una herència de gent que s'aprofita del país, senyor Pujol. És una herència que especula amb el país. I només ens queda un remei, seguint l'exemple del que vostè va dir de les branques i de l'arbre. Tallem les branques podrides perquè l'arbre sigui fort. Facci allò a què es va comprometre en la seva carta, de col·laboració i de transparència.

Faci-ho. Perquè el que està fent és obstruccionisme, senyor Pujol. Vostè hi hauria d'ajudar, no només fent aquesta mena d'autoimmolació que està fent, sinó estirant realment de la manta perquè surti tota la merda.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor Vidal. És el torn del Grup Parlamentari de Ciutadans, en veu de l'il·lustre diputat Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor presidente. Buenas tardes, señor Pujol. Mire, como vemos que se ha acogido usted a su derecho a no declarar. Pues esto a mí me ha recordado, en la comisión de investigación de las cajas hubo personas que también estaban envueltas en procedimientos judiciales, y que se acogieron a su derecho a no declarar, entre ellos algún director de cajas que fue posteriormente condenado. Este diputado, que en aquella época efectuaba la misma labor que hoy hace, pues no discutió que ese señor se acogiese a su derecho a no declarar, es un derecho constitucional. Pero, en su caso, señor Pujol, yo creo que usted merece un reproche especial, porque usted ha sido presidente de la Generalitat durante veintitrés años. Usted ha sido un político que ha simbolizado mucho en Cataluña, y me ha asombrado mucho hoy que usted se acogiese a su derecho a no declarar. Porque este diputado esperaba que su mujer no declararía –que su mujer no es política–, que su hijo, que no es político, no declararía, y que lo harían en uso de su estricto derecho de defensa. Pero lo que no se imaginaba este diputado es que usted no declararía.

Pero, de todas formas, yo le voy a usted a formular cuestiones, para que sepan los ciudadanos de Cataluña a qué cosas no responde el señor que fue su presidente durante veintitrés años. Si usted me lo permite. Y lo primero que le preguntaría es por qué en julio de 2014 habla usted de la herencia y no lo hace una vez dejó de ser presidente de la Generalitat en el año 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, cualquiera de esos años. ¿Por qué lo hizo usted en el 2014 y no en el 2003?

Jordi Pujol i Soley

Perquè, miri..., perquè vaig considerar que ho havia de fer aleshores.

Ja està.

Carlos Carrizosa Torres

Bueno, y usted, en el juzgado declaró que no lo hizo por lo que usted representaba para Cataluña. Y yo le pregunto: ¿Usted se consideraba más importante que los ciudadanos de Cataluña a los que...? Usted disfrutaba de un dinero, de unos impuestos que debían haberles aprovechado a los ciudadanos de Cataluña, pero este, usted, desde 1980, pues no hizo nada por esos ciudadanos de Cataluña.

Jordi Pujol i Soley

El que vostè diu està en el jutjat i em sembla que el que vaig contestar en el jutjat val també aquí.

Carlos Carrizosa Torres

En 1980 usted no representaba..., cuando heredó no representaba especialmente nada en Cataluña. Fue, en su caso, después, pero cuando usted heredó no era un [#político]

Fitxer 4

...[político] especialmente simbólico, y sin embargo no declaró usted ese dinero a hacienda.

Jordi Pujol i Soley

No.

Carlos Carrizosa Torres

Mire, usted ha dicho varias veces «no quería saber nada de este dinero. ¿Usted sabe que penalmente la ignorancia deliberada equivale al conocer, al saber y al querer?

Jordi Pujol i Soley

Si això és delictes ja es dirà al jutjat.

Carlos Carrizosa Torres

Es que me ha extrañado que sea delito equivale a conocer, a saber y a querer, por lo tanto, el que usted no quiera saber nada, si usted sabe que van a matar a alguien pero no hace nada y lo sabe perfectamente usted está cometiendo el delito, está siendo...

Jordi Pujol i Soley

Bé, escolti, això ja es veurà.

Carlos Carrizosa Torres

Mire, voy a hacer un repaso. Su padre les deja en el testamento que usted hereda, hace un testamento 1980, usted lo hereda a parte iguales con su hermana, en 1984 hay un desfalco a Banca Catalana –por cierto, cuando en ese testamento se le alega a usted y a su hermana, no, a usted en concreto, una casa en Premià, ¿esa casa es cierto que no la inscribió usted hasta 1995 y el impuesto...

Jordi Pujol i Soley

Com diu, perdó?

Carlos Carrizosa Torres

¿Es cierto que usted no inscribió esa herencia de la casa en Premià hasta 1985 cuando había prescrito el impuesto de sucesiones?

Jordi Pujol i Soley

No recordo aquest fet, francament, però jo sempre he procurat, diguem, ser estricte en les declaracions d'hisenda.

Carlos Carrizosa Torres

Es curioso que la Generalitat, a quien corresponde la gestión del impuesto de sucesiones no le liquidase a usted ese impuesto y se dejase prescribir.

Jordi Pujol i Soley

No li sé contestar això, jo he procurat sempre ser estricte, les persones que s'han ocupat crec que són competents.

Carlos Carrizosa Torres

Bueno, pues, estamos en el testamento en 1980, en esa casa de Premià que usted tampoco declara y se defrauda el impuesto de sucesiones porque lo hace usted

más de diez años después; el desfalco, la querrela de Banca Catalana el 84, hay un enriquecimiento de sus consejeros y personal de su entorno, el señor Alavedra, el señor Millet, Sumarroca; hay un enriquecimiento extrañísimo, excepcional, inaudito de todos sus hijos, que son hijos de un servidor público y sin embargo tienen fortunas de grandes potentados, coches deportivos, un tren de vida que usted no podía ignorar; Maragall la dice la señor Artur Mas lo del 3 por ciento, hay un goteo de declaraciones de empresarios que dicen que se les pedían mordidas por la obra pública; a usted le encuentran una fortuna fuera y entonces –una fortuna a fuera– a usted y a su familia, una gran fortuna en bancos de Andorra y del extranjero, y entonces usted en julio de 2014 lo atribuye a una herencia. Esto es más o menos el repaso de los hechos. ¿Usted cree que la gente, los ciudadanos de Cataluña pueden creer lo que usted ha explicado de la herencia?

Jordi Pujol i Soley

Totes les afirmacions que està vostè fent tergiversen alguna de les coses que jo he dit, però no entraré al detall per no entrar en aquest joc seu d'anar, diguem-ne, fent grossa la bola d'aquest debat, no? No recordo ja què m'havia dit més? (*El president diu: «La fortuna...»*) Ah! Bé, jo, doncs, sobre el diners que hagin pogut guanyar aquests senyors, els altres, els meus fills, etcètera, els hi haurà de demanar a ells.

Carlos Carrizosa Torres

Mire, señor Pujol, me quedan pocos segundos, pero yo creo que, lamento decirle, y con todos los respetos, que yo creo que hoy hemos presenciado el derrumbe de una época política, porque usted fue presidente de un partido en el que hoy día esta comisión de investigación se está recibiendo a múltiples casos de corrupción en los que se ve envuelto el partido que usted fundó y presidió, en el que se ve envuelta su familia, en el que ven envueltos los consejeros que lo fueron de sus gobiernos, usted se niega a declarar sobre todo eso, señor Pujol, en sede parlamentaria.

El hecho de que usted se niegue a declarar sobre eso, ya le he dicho que es muy distinto del que lo hagan otras personas que no fueron políticos, es muy diferente, el que usted no declara sobre eso hace que todos, ese ese señor que ha hablado, el señor diputado que ha hablado antes de mí, el señor Vidal, ha declarado que se

sentía traicionado, que se sentía traicionado por usted, porque usted edificó aquí una ideología y una Cataluña, una idea de Cataluña muy entorno a lo que son sus propias ideas y al final todo eso resulta que se ve hoy día que estaba dirigido por una persona con un entorno corrompido. ¿No le parece que eso mancha y supone el derrumbe de todo lo que algunos consideraban su legado?

Jordi Pujol i Soley

L'altre dia, l'última enquesta que ha sortit, per exemple, sobre la ciutat de Barcelona, doncs, no dóna la sensació que aquest «derrumbe» sigui tan espectacular com diuen, oi?, per exemple, per dir una cosa que va sortir al diari abans d'ahir, però això ja es veurà –això ja es veurà, no? També li vull recordar que durant tots els anys de la meva presidència s'han fet moltes comissions d'investigació, moltes d'elles, algunes d'elles, per exemple, la més coneguda del Carmel, en època del tripartit, constituïda –no, no, si no és cap [#]–, però en temps del tripartit, eh?, molt bé, i què va resultar d'aquesta comissió de la qual es va fer tan d'espectacle? Res, oi que res? Perdoni, es pot mirar en el *Diari Oficial de la Generalitat* això. Ja es veurà, ja es veurà... No, no, és això, ho repeteixo.

Bé, per tant, altra vegada passa això, no? Vull dir, jo em sento tranquil en el moment en el qual les coses a part de ser discursos han de, diguem-ne, de comentar-se, amb el benentès que a vegades perquè una acusació sigui vàlida no es poden deixar en el dubte, s'ha de documentar, no? I és per això que fora d'aquí, doncs sí que em puc sentir, de cara al jutjat, etcètera, doncs, raonablement tranquil, sincerament.

Bé, no tinc res més a dir jo.

El president

Gràcies, senyor Pujol. Ja està el temps ja està esgotat. Recordo i faig avinent que, efectivament, això no és un judici basat en termes de Codi penal, ni de procediments penals, sinó que és una comissió d'investigació... (*Veus de fons.*) No, ara estic fent una reflexió... Bé, com feia les reflexions sobre les comissions d'investigació, jo faig avinent, en l'ús de la meua paraula, que són poc útils s'hi han de publicar silencis..., però estan en el seu perfecte dret, com vostè sap.

És el torn ara, senyor Pujol, del Grup Parlamentari de la CUP – Alternativa d'Esquerres, en veu de la diputada companya Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Bé, bona tarda. La setmana passada estava el seu cunyat aquí i quan li preguntàvem que quan havia parlat amb vostè que quina opinió li mereixia la compareixença que vostè havia fet quan va passar per la CAI, per la Comissió d'Afer Interiors, per a comunicar aquest tema de l'herència el seu cunyat deia que vostè li havia dit que no estava massa content de com havia anat aquella declaració, en tot cas, aquella compareixença. Creu que vostè estarà content de la compareixença que està fent avui?

Jordi Pujol i Soley

Escolti, almenys, com a mínim hi ha una cosa, no se m'ha dit res que tingui, al meu entendre, diguem-ne, consistència a l'hora de parlar de les coses des d'una perspectiva sòlida, no?

Isabel Vallet Sánchez

Ja. Però, escolti'm una cosa, vostè construeix un argumentari i una confessió en la qual diu que vostè ha rebut una deixa, li diu una deixa, una deixa que no se sap l'origen perquè no s'ha aixecat el secret bancari, que vostè no ha provat l'origen perquè no s'ha aixecat el secret bancari, és a dir, aquella confessió que vostè no ha aprovat tampoc, una confessió que en teoria si aixequés el secret bancari podria dirimir els dubtes al voltant de la situació. En tot cas, el secret bancari no està aixecat i sense fer cap especulació, el seu cunyat diu que a ell no li consten – no li consta– l'origen de l'herència, sense fer cap especulació i, per tant, acollint-nos a proves testimonials passades per la comissió. Quin és l'origen d'esta herència, senyor Pujol?

Jordi Pujol i Soley

Escolti, que no li constava ni al meu cunyat, ni a ningú ho vaig dir jo el mateix dia, el 25 d juliol, o sigui, per tant, això no és cap novetat, i així estem, no és cap novetat. No constava perquè es va fer d'aquesta manera. Jo ja deia a la carta del 25 de juliol que tot això s'havia fet, per part del meu pare, amb un gran secretisme, el meu pare, del qual ja he dit abans que és un home al qual tots nosaltres, començant per la meva germana i jo mateix, el meu cunyat, sentim una gran admiració, però això ho va voler fer d'aquesta manera. I també explicava el perquè, a la carta explicava el perquè, i després ho vaig tornar a explicar el dia 26 de

setembre en aquest Parlament, no, i no els ho repetiré. Si ho he explicat dues vegades no els ho repetiré, perquè la tercera vegada tampoc no es tindrà en compte suposo.

Isabel Vallet Sànchez

Em fa una mica la impressió que és com aquelles persones que se presenten a un examen, suspenen, es tornen a presentar, tornen a suspendre, ara està tornant-se a presentar i està tornant a suspendre, però, en tot cas...

Jordi Pujol i Soley

Perdoni, dispensi, dispensi, podria repetir-me això, és que no la sento bé.

Isabel Vallet Sànchez

Sí, intentaré cridar una mica més. Deia que em sembla que és d'aquestes persones que es presenten a un examen, suspenen, se tornen a presentar, tornen a suspendre, i així de manera infinita, perquè està tota l'estona dient que això ja ho ha confessat, però tots els grups parlamentaris li estan traslladant que sobre l'origen de l'herència pesen més ombres que certeses, de fet, s'ha dit que els diners provenen, podrien provindre del buidament dolós patrimonial de Banca Catalana, que podrien provenir de les comissions del 3 per cent, que podrien provenir del negoci especulatiu amb divises que el seu pare feia, que podrien provenir dels negocis del laboratori Martí Cuatrecases Fides[#], i, finalment, vostè, que té la certesa que, en tot cas, sap l'origen com és que no s'encarrega de desmentir una a una totes aquestes gravíssimes acusacions?

Jordi Pujol i Soley

Les divises, les divises ho vagi dir jo, no ho he negat, ho vaig dir jo i ho vaig dir ja inclús a la carta del 25 de juliol, i ho vaig repetir després. Això ho he dit des del primer moment. El tema de Banca Catalana ho he dit abans, escolti, si ni portant un document –si ni portant un document–, com és una acta notarial de donació això es pot acceptar com a vàlid i se segueix parlant de 600 milions, i se segueix parlant d'una sèrie..., i la gent que s'ha equivocat explicant tota mena de llegendes no rectifica, bé, doncs, aleshores... Però és així –és així–, això és així, aquests diners van anar a parar a la Fundació Catalana, no?

I, bé, en conjunt totes aquestes coses són per l'estil d'aquesta, no?, totes les que vostè em diu. Per tant, ja els he dit al començament, home, jo no vinc aquí per anar discutint teva, meva, teva, meva, meva, teva, diguem, sobre repeticions a més de coses que s'han demostrat que no són certes, com aquestes que acaba de dir ara vostè de Banca Catalana o del Laboratori Cuatrecases. Bé, doncs, novament diré, escolti, no hi afegeixo res més.

Isabel Vallet Sánchez

D'acord. És que el que a mi no m'acaba de quadrar és que vostè ha dit avui «Jo avui no declararé», tot i així està responent algunes preguntes, al principi ha dit «el diner de la deixa no procedia de la gestió pública, no procedia de la corrupció», això ho ha dit vostè ara, avui, cap especulació, ara ho acaba de dir.

Jordi Pujol i Soley

Ho he dit el primer dia.

Isabel Vallet Sánchez

D'acord. I ara també ens torna a dir, també aquí en seu de comissió, que vostè no va voler saber res de com anava el tema de l'herència, que es va despreocupar, que no va voler saber res de l'herència, d'aquests diners. Si vostè no va voler saber res i contant que té sis fills imputats, com pot afirmar rotundament que els diners no provenen de casos de corrupció o, en tot cas, no provenen d'un origen il·lícit, si vostè s'ha despreocupat per saber-ho?

Jordi Pujol i Soley

Perdoni, jo vaig dir que la deixa no prové –prové del que prové–, ja vaig parlar del tema dels dòlars, pensin el que vulguin d'això, i situïn-se en l'època, no?, però no prové –no prové– de casos de corrupció, que a més hauria sigut molt difícil, diguem-ne, que poguéssim [#] amb gent que era antifranquista, notòriament[#] antifranquista en una època en què hi havia el Franco per dalt, per baix i per totes bandes, no?, per tant, venia d'una altra cosa, i com això altres qüestions.

I, escolti, com que m'imagino que del que es tracta és d'anar repetint això, i això, vostès ho poden anar repetint, sense necessitat que jo els contesti.

Isabel Vallet Sánchez

Canviem de tema, doncs. anem a altres coses provades. Per què es feia vostè amb el seu fill una fotografia a Rosario i, en aquest cas, vostè quan es eia aquesta fotografia a Rosario amb el seu fill estava al cas de les inversions del seu fill en una empresa que es deia Micentin[#], de Puerto de Rosario? Estava al cas d'aquestes inversions?

Jordi Pujol i Soley

Jo sé que havia fet unes inversions a l'Argentina cosa que en si mateix no és delictiu. Sempre, el meu Govern també, per cert, dèiem que nosaltres a Catalunya havíem de mirar d'estar presents també econòmicament arreu del món i també a Rosario. Rosario és un gran port des del punt de vista de determinats aspectes econòmics de Sud-Amèrica. No diuen que els catalans hem de ser capaços de sortir en fora? Doncs, sortim-hi! I aleshores em diu «pare, m'agradaria que vinguessis a veure això de Puerto de...» que, per altra banda, doncs, de Puerto de Rosario ja en tenia coneixement per tot el que havia incidit des d'allà, doncs, de vegades en qüestions abans de la guerra ja..., abans de la guerra, no, vull dir, ja de sempre, en el tema del comerç de cereals, no? Però, bé, em demana que vagi a assistir en un d'allò i jo en un acte d'afecte filial, si es pot dir així, «doncs, ja vindré.» I no és res d'extraordinari, jo vindré i de passada podré visitar algunes coses de l'Argentina que m'interessava, per exemple, doncs, m'interessava conèixer la política d'Argentina com anava, m'interessava conèixer l'economia argentina com anava, que ja anava malament, per cert, i, bé, doncs, això tenia un...

Fitxer 5

...una naturalitat absoluta. Tant és així que jo ho vaig fer, doncs, de manera ben clara, sense amagar-me'n.

Isabel Vallet Sánchez

Vostè que diu que coneixia, llavors, que el seu fill havia invertit en Rosario, en tot cas, a vostè no...? Diuen de vostè –jo no el conec– que vostè no tenia diners de vegades ni per a pagar un cafè, ni una cervesa. Això ho han dit aquí també, en seu parlamentària.

A vostè no li xocava el tren de vida del seu fill? (*Veus de fons.*) El tren de vida del seu fill, Jordi Pujol Ferrusola, que, en teoria, tindria un Jaguar, un Ferrari, un Lotus Elan, un Porsche..., dos Porsche, un altre Ferrari, un Lamborghini, un Ferrari Testarossa... Això li xocava o no li xocava?

Jordi Pujol i Soley

(*Jordi Pujol i Soley comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.*) ..no és el meu estil, no? Jo vaig trigar vint anys a canviar-me el cotxe, no? Aquest no és el meu estil. O sigui que si això..., això no li puc dir només. Ara, vull dir, jo tampoc no podia saber ben bé, doncs, com anava això. En tot cas, jo puc fer de vegades advertiments als meus fills, però no puc entrar en més detalls, no?

I, bé, escolti una cosa: sap què passa? Que realment hi ha hagut una època en què s'han guanyat diners. Per bona vida, eh? No, no els meus fills, no; en general –en general. Vostè sap que hem viscut uns anys d'una gran expansió que no hem utilitzat prou bé tots plegats, ja em refereixo inclús com a economia en general i com a país. I, bé, doncs... Però, en tot cas, no és el meu estil ni m'hi he volgut ficar.

Isabel Vallet Sànchez

Ja. Sí que és cert que s'han guanyat diners. Jo li diria... (*Veus de fons.*) que sí que és cert que s'han guanyat diners. Jo m'atreviria a dir que sobretot és cert que els seus fills han guanyat diners. Si atenem a les declaracions, Marta, 250.00; Pere, 273.000 –respecte a les declaracions de l'IRPF–; Mireia, 700.000; Marta, 1 milió; Josep, només 15.000 –només, perquè en comparació amb els altres, òbviament...– ; Oleguer, 340.000. És cert, s'han guanyat diners.

Aquesta..., deia vostè, aquest amor filial fins a on arribava? Arribava també els tentacles de la Generalitat?

Jordi Pujol i Soley

Al...?

Isabel Vallet Sànchez

Arribava els tentacles de la Generalitat, aquest amor filial?

[#]Jordi Pujol i Soley

No.

Isabel Vallet Sànchez

La seua fidel cap de gabinet, la senyora Carmen Alcoriza, diu de vostè que a vostè no el tombarien políticament sinó que el tombarien els negocis dels seus fills. Quina opinió li mereix aquesta afirmació? (*Veus de fons.*) Diu que a vostè no el tombarien políticament, la seua acció política...?

Jordi Pujol i Soley

Escolti, i això qui diu que ho diu?

El president

La Carme Alcoriza.

Jordi Pujol i Soley

Miri, no m'ho crec. I, en tot cas, li ho demanen a ella, però no m'ho crec. I em sap greu que s'utilitzin testimonis que crec poder afirmar amb tot rotunditat que són..., bé, per posar un adjectiu senzillet, doncs, molt falsos.

Isabel Vallet Sànchez

Home, jo diria que si no en coneix l'origen no pot acusar-me de falsedat bàsicament perquè no en coneix l'origen. En tot cas, posi-ho en dubte, no sigui cosa que els sorprès després sigui vostè. (*Veus de fons.*)

Isabel Vallet Sànchez

És igual. Canviem de pre...

El president

Un segon –un segon.

Jordi Pujol i Soley

(*Jordi Pujol i Soley intervé sense fer ús del micròfon.*) Se m'ha acabat la pila. Parli una mica més alt. [#]

El president

Senyor Pujol, li faig avinent que la cita que feia respecte a la seva cap de gabinet, la senyora Alcoriza, la va fer *in voce* el Ramon Pedrós la setmana passada en

aquesta compareixença. Li atribueix aquella... (*Jordi Pujol i Soley intervé sense fer ús del micròfon.*)

Isabel Vallet Sánchez

No, no, ja ho està sentint.

Jordi Pujol i Soley

No la va fer la senyora Carmen Alcoriza.

El president

El senyor Pedrós ho va dir...

Jordi Pujol i Soley

El senyor Pedrós, sí. També va dir alguna altra cosa que absolutament i rotundament falsa, escolti. Escolti, i que... És una mica penós, oi?, que el Pedrós utilitzés arguments d'«aquell diu que» –«aquell diu que». Home, com a mínim ho ha de dir ell, oi? «Aquell que diu que.»

El president

Era el seu cap de premsa.

Jordi Pujol i Soley

El meu cap de premsa no vol dir que sigui un home que digui la veritat. (Remor de veus.) No és segur, oi?

El president

No, no és segur.

Jordi Pujol i Soley

Ara, escolti... Segueixi –segueixi.

Isabel Vallet Sánchez

Miri, li faré una altra pregunta. Diuen, també s'especula... Aquesta no li agradarà, perquè si està tan ferm amb el tema de provar les acusacions, tot i que vostè no ha provat l'origen de l'herència i sí que exigeix als altres aquesta responsabilitat, doncs, diuen que el 2003...

Jordi Pujol i Soley

Diuen!

Isabel Vallet Sànchez

Diuen, per això li ho trasllado. Diuen... Bé, en tot cas, li ho preguntaré d'una altra manera, per a no especular. Per què va plegar el senyor Joaquim Triadú?

Jordi Pujol i Soley

Perquè... Escolti, això li ho pregunten al senyor Joaquim Triadú. Però el senyor Joaquim va dir... Diuen, diuen, diuen, diuen! El senyor Triadú diu, i [#], que va plegar malgrat que jo li vaig demanar que no plegués. I ell va voler orientar la seva vida cap a una altra banda.

O sigui que «diuen, diuen, diuen», i jo no li contesto res més, perquè, és clar, ara diuen, diuen, diuen. Quin valor té un interrogatori de «diuen, diuen, diuen»? Quins papers es porten, no? Quines..., com lliguen les coses? «Diuen, diuen, diuen.»

Isabel Vallet Sànchez

Sí. Jo diria que...

Jordi Pujol i Soley

Escolti, no! «Diuen, diuen, diuen», no els contesto res més. Vagin dient, dient, dient.

Isabel Vallet Sànchez

Miri, senyor Pujol, de diuen ja n'hem fet una de tantes, una de moltes. I, en tot cas, si vostè vol acollir-se a això per a no respondre, està en el seu dret. Però jo li diria, li pregaria que de lliçons no en doni més, perquè no està en disposició de donar-les, perquè no està en disposició de dir als diputats el que li han de preguntar o no, perquè no està en disposició de dir si aquesta comissió és l'apta per a dirimir responsabilitats polítiques o no, i sobretot perquè no està en disposició de pagar-ho tot.

Jo crec que vostè s'ha equivocat en una cosa, a confiar-se a la seua defensa tècnica el que serà rentar la seua imatge política. A mi em consta que vostè diu –vostè diu– que és un home molt preocupat pel que puguin dir de vostè, per com se'l recordi. Avui tenia la possibilitat, vostè, d'explicar l'origen d'aquesta herència,

tenia la possibilitat de provar que aquesta herència no tenia un origen il·lícit, tenia la possibilitat, en tot cas, de donar explicacions del que ha estat la seua gestió.

I, en definitiva, li traslladaré dos reflexions. La primera és que el que sí que ens consta és que aquí hi ha hagut actuacions per part d'una unitat familiar que gairebé s'ha mogut més com un clan que com una família, que això quadra amb aquesta última campanya que el seu Govern llançava de «La família és el teu millor equip». La família Pujol ha sigut un bon equip per a enriquir-se, i la prova està en els seus patrimonis.

I aquesta idea que vostè té que els diners el salvaran, salvaran la seua imatge, el netejaran, ja li dic que és errònia. Que ara mateix ni les seues compareixences ni conforme està tractant la premsa el seu cas el salvaran. Aquesta idea del *business minded*, no?, associada al seu Govern, de tot és pagable, «pagarem un bon lletrat perquè faci la defensa i amb aquesta defensa ens salvarem», li diré que no el salvarà.

I sobretot li farem una última reflexió. Avui tenia l'oportunitat per a escriure un epitafi mínimament digne sobre la seua gestió, i sobretot tenia l'oportunitat per explicar, doncs, que la seua gestió no era Catalunya i que la seua gestió tampoc era, en tot cas, com ho dirien alguns, fer de poc patriota emportant-se els diners a Andorra.

El president

Gràcies.

Jordi Pujol i Soley

Bé, vostè pot estar tranquil·la i satisfeta. I jo no li contestaré més en aquesta línia de dir «vostè tenia», «vostè havia de dir», «vostè havia de dallò», «diuen que això», «diuen que allò»... I, escolti, suposo que...

El president

Falta un grup.

Jordi Pujol i Soley

Ah, falta un grup! Perdó, i tant. Perdó.

El president

Falta un grup. El Grup de Convergència i Unió, en veu de la il·lustre diputada Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. President Pujol, davant la confessió del 25 de juliol, vostè va comparèixer en aquest Parlament, el 26 de setembre concretament, davant la sol·licitud de demanda d'explicacions per part de tots els grups parlamentaris. Vostè va respondre, doncs, compareixent. I nosaltres entenem que així corresponia davant de la seva confessió.

Fruit de la seva confessió del 25 de juliol, s'ha obert un procés judicial, i serà aquest que establirà el que consideri oportú i, en aquest sentit, farà justícia.

Nosaltres tenim molt clar que no som jutges i hem expressat la nostra opinió. Com sap, el que ha passat ens ha dolgut, no ho negarem. Ens va causar sorpresa, incredulitat, perplexitat i dolor –un profund dolor–, com a bona part de la població de Catalunya. I això no treu que som coneixedors i reconeixem, i ho volem dir la feina feta, l'obra política i la del seu Govern de la qual, evidentment, no en renequem, perquè hi ha una gran aportació a la política catalana i al progrés del nostre país.

Tot això no és novetat, perquè la nostra opinió ja és coneguda. I hem actuat i hem pres decisions com a partit i com a Govern. I les hem pres per més que ens hagi estat dolorós i les hem fet amb la seva col·laboració, i això ho volem dir. Pensem que no cal fer-ne la llista i que, per tant, aquí està.

Ho vam dir i ho diem: no podem aprovar ni justificar els fets confessats ni tampoc tirarem per terra el balanç de l'enorme feina feta al capdavant del Govern de Catalunya.

President Pujol, aquesta compareixença no és la primera que fa per donar explicacions a la seva confessió del 25 de juliol. Justament pel que hem dit, hem defensat sempre la seva compareixença. A més informació, menys rumorologia, i sobretot menys interpretacions i relats capciosos. Nosaltres som els primers interessats que ho expliqui tot en tant que, com s'enfoca aquesta qüestió per part de molts interessats malintencionats, vostè és l'excusa perfecta per atacar, amb armes polítiques convencionals i no convencionals, la nostra formació política, el nostre projecte polític i els nostres lideratges.

Les explicacions d'avui van en la mateixa línia de les que ens va donar a la compareixença del setembre. I, de fet, és una reafirmació d'aquelles i ens hauria sorprès francament que haguessin estat [#]diametralment diferents, perquè no han passat precisament grans coses des de llavors.

President Pujol, l'hem escoltat i, per tant, sabem que s'acull, amb tot el dret, a no declarar, a no dir res més del que no cregui. Segurament quan s'hagi resolt tot el procés vostè podrà, si ho creu oportú, fer una actualització de les seves explicacions tenint present el que li deia: que molta gent ha viscut aquests fets, no? Ara vostè deia que no és el moment de fer balanç, i en això té tota la raó. Convergència i Unió entenem que cal demanar màxima celeritat a la justícia.

Bé, per finalitzar, quan va començar aquesta comissió d'investigació vàrem dir que per nosaltres en cap cas havia de ser un judici paral·lel o un espectacle. Lamentablement des del nostre criteri està sent les dues coses alhora, perquè vostès ja han jutjat i alhora l'han convertit en molts moments en un xou mediàtic. Fa dies que aquesta comissió ha entrat en un fort desprestigi, creiem nosaltres. Propostes de pla de treball absolutament parcials i esbiaixades, compareixents que admeten que la comissió no servirà per a res, compareixents que diuen que les seves manifestacions són pròpies d'una tertúlia i no pas d'una comissió d'investigació, etcètera.

Nosaltres ho lamentem perquè sempre hem cregut que havia de ser una comissió que fes, doncs, un balanç polític, que establís les responsabilitats polítics i alhora s'establís què cal fer per canviar, per millorar i en la mesura del possible evitar que pugui haver-hi frau o evasió fiscal i corrupció. Però avui hem vist que més enllà d'haver-se fet ja el judici per part de tots vostès, s'ha entrar en un concurs de qui la deia més grossa o qui en feia el major escarni. I això..., creguin-me que aquí tampoc hi participarem.

Miri, temps hi haurà que amb una sentència ferma..., per dir el que calgui. I no serem nosaltres qui entrem en el joc de les especulacions que, com hem vist, moltes de vostès és l'únic que fan.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyor Pujol, vol afegir alguna cosa?

Jordi Pujol i Soley

No.

El president

No? Ara ha acabat el torn. Vol fer una reflexió final? Abans en parlàvem...

Jordi Pujol i Soley

No, no, no.

El president

Senyor Amorós? *(Veus de fons.)*

El president

No ho sé. No ho sé, perquè... En principi, no.

Oriol Amorós i March

Jo li volia demanar, president... *(Veus de fons.)* Sí, jo crec que la importància de vostè, senyor Pujol, a la història de Catalunya i la importància dels fets que es tracten en aquesta comissió és prou rellevant...

Meritxell Borràs i Solé

Perdoni, president. Jo volia fer una qüestió d'ordre, eh?

Oriol Amorós i March

Si em permet...

Meritxell Borràs i Solé

Sí, però si em permets...

Oriol Amorós i March

Si em deixa explicar la qüestió d'ordre que volia explicar jo... *(Remor de veus.)*

Meritxell Borràs i Solé

Si em permet, senyor Amorós, per una qüestió d'ordre..., no?

El president

A veure, parla primer el senyor Amorós, que s'adreça a la presidència, entenc...?

Oriol Amorós i March

Sí.

El president

I després parla la senyora Borràs.

No, no, jo... És una qüestió d'ordre en el sentit que crec que seria bo que amb la importància que té el compareixent que avui tenim aquí en els treballs d'aquesta comissió i en la història de Catalunya, i atès que crec que les seves respostes i les seves possibilitats d'aportar coses són molt importants, que hi hagués una possibilitat d'intervenir ni que fos per un minut per part dels portaveus.

El president

(Jordi Pujol i Soley demana per parlar.) Un segon, senyor Pujol, que primer li donem la paraula a la senyora Borràs, i després li donem la paraula.

Senyora Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

No, per una qüestió d'ordre. Enteníem que...

Fitxer 6

...així ho vam dir, que es tractava de fer una compareixença, doncs, com a testimoni, que se li donava la possibilitat a la persona compareixent de contestar, com en algunes coses ha volgut fer-ho. I per tant, en aquest sentit, des del nostre punt de vista no es tracta d'un segon torn perquè no hem fet tornos, sinó que s'han donat cinc minuts perquè puguem fer les preguntes necessàries i el testimoni, per dir-ho d'alguna manera, quan ho ha cregut convenient ha contestat.

El president

Gràcies, senyora Borràs. *(Jordi Pujol i Soley demana per parlar.)* Senyor Pujol, té la paraula.

Jordi Pujol i Soley

No sé què decidiran, però després de «diuen, diuen, diuen» –«diuen, diuen, diuen»–, «aquest diu», «l'altre diu», «diuen, diuen, diuen», ja entendran que jo a partir d'aquest moment no contestaré absolutament res, perquè això no és seriós.

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

El president

Senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Senyor president, després d'escoltar la petició i d'haver escoltat l'última intervenció del senyor Pujol, creiem oportú que hi hagi aquesta nova tanda d'un minut com a mínim per portaveu.

El president

Reglament en mà, senyor Rodríguez, senyor Amorós, senyora Borràs, les compareixences es fan d'acord amb l'establert. Saben perfectament que aquesta presidència no té cap inconvenient..., en tants torns extraordinaris com calguin, atenent també quina és la voluntat expressada pel senyor Pujol. I en bona lògica assembleària, també demanaria que es posicionin els grups. Jo, si ho consideren, els dono un minut a cada grup, agrupat –agrupat–, ho fem tot junt, i al final si el senyor Pujol i Soley vol fer alguna reflexió final, jo l'hi insistiré, òbviament, perquè és bo per al país, és bo per a la societat i és bo fins i tot per a ell mateix que hi pugui haver llums taquígrafs. Doncs, donaríem per closa aquesta... Entenc que hi ha l'oposició d'un grup, però si la resta de grups ho veuen adient, faríem un minut per grup, agrupat. Paraules en contra i posicionaments, si us plau. Senyor Carrizosa, hi està d'acord?

Carlos Carrizosa Torres

Sí, sí.

El president

Sí? Senyor Vidal? *(Pausa.)* Senyor Terrades? *(Pausa.)* Senyor Rodríguez? *(Pausa.)* Senyor Amorós? *(Pausa.)* Senyora Vallet? *(Pausa.)* Senyora Borràs?

Meritxell Borràs i Solé

Sí, senyor president, amb tota sinceritat, el Reglament està establert d'una determinada manera i, lògicament, si vostès volen se'l poden saltar a la torera quan ho creguin oportú, però des del nostre punt de vista ens sembla que en tot moment hem estat rigorosos amb el Reglament que ens hem atorgat tots plegats i, per tant, ens sembla que segurament formaria part més d'una altra..., del que dèiem, de buscar titulars o de fer altres coses que no pas de donar, doncs, una major resposta al que aquí se'ns ha donat.

El president

Gràcies, senyora Borràs. Falta òbviament una darrera opinió, que no penso menystenir, que és la del compareixent. Senyor Pujol, estaria disposat a atendre un torn addicional d'un minut de cada grup?

Jordi Pujol i Soley

Jo...

El president

A escoltar-lo, eh? No, no, a escoltar-lo. Jo pregunto perquè és nou, no està a l'ordre del dia, aquest format. Si vostè dóna la seva aquiescència...

Jordi Pujol i Soley

Està massa dominat pel «diuen, diuen, diuen»... (*L'orador pronuncia uns mots inaudibles.*) ...un autèntic escàndol que es faci amb això. Per tant, que jo personalment, home, no em trauré els audiòfons per no sentir-los; vostès parlin el que vulguin, però evidentment, vull dir, jo estic aquests moments..., perquè em sembla que no correspon, perquè jo em vaig fer ensenyar el Reglament i no correspon.

El president

Jo li dono la paraula a vostè...

Jordi Pujol i Soley

Vostè, president, és el que mana.

El president

Però jo escolto la seva opinió.

Jordi Pujol i Soley

I la meva opinió és que facin el que vulguin. (*Rialles.*) I vostès facin el que vulguin, i «diuen, diuen, diuen» i endavant.

El president

En fi, «vostès facin el que vulguin» és poc pujolista, diguem-ho així. Però, en tot cas, fem un torn d'un minut, agrupat per grups. Té la paraula l'il·lustre diputat Oriol Amorós, amb el benentès que no hi ha oposició del compareixent, que s'acaba de verbalitzar amb el «facin el que correspongui». Senyor Amorós, un minut estricte. I demano silenci.

Oriol Amorós i March

La meva intenció era fer un senzill comentari perquè hi ha hagut un atac per part del senyor Pujol i també per part del Grup de Convergència i Unió als treballs de la mateixa comissió, comissió que no ha conclòs els seus treballs. I òbviament vostès són lliures d'opinar el que creguin oportú, però a mi em sembla que fer aquest menysteniment a l'activitat parlamentària no és correcte. És a dir, ja li ho he dit al principi, això no és un judici. I quan vostè diu, exigeix: «No, no, vostès han de tenir el mateix comportament probatori que hi ha en un judici»..., no, són coses diferents, senyor Pujol. Aquí no tenim fiscals per investigar ni policies al nostre servei. Aquí el que es basa..., és precisament de les seves declaracions i de les seves aportacions. És això. Aquí l'únic que tenim és lectura de documentació que és pública i escoltar declaracions. I, per tant, és clar que li preguntem per altres declaracions que s'han fet, perquè és el que es pot fer aquí. I el resultat del que es pot fer aquí, estic d'acord quan vostè es queixa de dir: «No, és que poden haver-hi intervencions que sense base volen embrutar.» Aquesta queixa és legítima. Però el resultat del que s'ha de fer aquí ha de ser de dir: Escolti, com es va exercir la política i com es pot fer millor. Aquesta és la qüestió clau.

Per tant, a mi em sembla que aquest menysteniment que ha fet vostè al Parlament, perquè ha estat així, no s'adiu amb el que s'espera d'un expresident de Catalunya.

El president

Gràcies, senyor Amorós. És el torn de l'il·lustre diputat Jordi Terrades, pel Grup Parlamentari Socialista. Un minut, senyor Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Amb molta brevetat. «Diuen, diuen, diuen»... *(Pausa.)* Sí, torno a començar. «Diuen, diuen, diuen». «Expliqui, expliqui, expliqui.» Només vostè i tan sols vostè ens pot explicar i aclarir els dubtes que segueixen havent-hi després de la seva intervenció d'avui. Digui-li a la seva família que aixequi el secret bancari d'aquell compte i jo estic segur que la majoria del país quedarà tranquil i es podran esvaïr tots els dubtes i tots sabrem si hi ha hagut joc de mans a darrere d'aquests comptes que vostè va declarar el 25 de juliol passat.

Gràcies, president.

El president

És el torn de l'il·lustre diputat Santi Rodríguez, pel Grup Parlamentari Popular.

Santi Rodríguez i Serra

Sí, gràcies, senyor president. No, és molt breu, és que ni és un minut. Però davant la insistència del senyor Pujol amb el «diuen, diuen, diuen», jo li vull recordar que també hi va haver una època que «deien, deien, deien» que vostè tenia diners a l'estranger i vostè també deia que no tenia diners a l'estranger. I al final va haver de reconèixer que sí que tenia diners a l'estranger. Per tant, deu entendre que a vegades hàgim de fer cas al «diuen, diuen, diuen».

El president

Gràcies, senyor Rodríguez. És el torn de l'il·lustre diputat Marc Vidal, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, president. Sí, molt breument. Senyor Pujol, vostè serà *trending topic* del «diuen, diuen, diuen», però no és veritat. Jo, les preguntes que li he fet, li he llegit la declaració que vostè va signar en el jutjat –per tant, són fets contrastats–, i he citat casos concrets que han passat, i li feia preguntes sobre els casos. Vostè no me n'ha contestat ni una; evidentment, és la seva opció, però, evidentment, vol dir que segueixen havent-hi els dubtes que vostè vol que hi hagin a sobre.

Jo li faria tres preguntes per si algun dia les vol contestar i, si no, doncs, quedaran en l'aire. Una era sobre el tema d'Andorra. Si vostè parla que és una deixa per assegurar la vida de la família en temps perillosos, per què quan arriba la

democràcia no fa una donació del 50 per cent a la seva germana? És una pregunta que vostè pot interpretar que és personal, però és un dubte que tinc i que li pregunto.

Si vostè sap, els governs d'Espanya, des de quan tenien coneixement d'aquest frau, si és que en tenien coneixement, o bé perquè algú els ho havia dit o bé perquè s'investigaven.

I una última sobre Banca Catalana. També és una curiositat. Què va passar amb la família Tennenbaum, els socis fundadors? Van perdre tots els diners quan Banca Catalana se'n va anar a l'aigua? O d'alguna manera se'ls va rescabalar quan vostè va ser president de la Generalitat? És una pregunta.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor Vidal. En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans té la paraula l'il·lustre diputat Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, presidente. Mire, señor Pujol, es usted el presidente de Convergència i Unió... (*Remor de veus.*) O fue usted, fue usted hasta hace poco a resultas de estos hechos precisamente, que tuvo que renunciar. Y durante su presidencia, de 1980 a 2003, ha habido abundantes indicios, hay abundantes indicios de que su familia y consejeros de su Gobierno hicieron negocios. Cuando usted..., en el 2003 llegó el tripartito y sucedió a Convergència i Unió, hay indicios que desde el grupo parlamentario alguno de sus hijos hizo negocios. Ha habido una forma de hacer política en Cataluña que no..., que si usted dice que todo esto que le decimos es falso i dice «diuen, diuen, diuen», en sus manos está deshacer las habladurías explicando las cosas y no acogiéndose a su derecho a no declarar, igual que debería hacer su familia. Y con eso se acabaría el «diuen, diuen, diuen» porque ustedes..., en su mano está acreditar todos y cada uno de los saldos de sus cuentas y todo y cada uno de los orígenes del dinero que ustedes han manejado.

El president

Gràcies, senyor Carrizosa. Senyora Vallet, per la CUP - Alternativa d'Esquerres.

Isabel Vallet Sànchez

Sí, una primera reflexió sobre les comissions d'investigació i sobre el que acaben d'afirmar tant Convergència i Unió com vostè. Ens sobta venint d'un expresident de la Generalitat, ens sobta, per tant, que tingui aquesta opinió, però bona és saber-la de cara a elaborar-ne les conclusions. Ja veurem, com se li ha dit, si els «diuen, diuen, diuen» acaben en «sentències, sentències, sentències», perquè tot sembla que els «diuen, diuen, diuen» han sigut suficients perquè els jutjats «instrueixin, instrueixin, instrueixin». I, en tot cas, el que sí que no voldrem trobar és que darrere dels «diuen, diuen, diuen» hi ha una trama de «roben, roben, roben». Això sí que no ens ho esperem trobar.

El president

I finalment és la paraula del Grup de Convergència i Unió, la il·lustre diputada Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Sí, nosaltres, en coherència amb el que hem dit, doncs, no farem cap més pregunta al president Pujol. Sí que només preguntar-nos qui menysté i desprestigia el Parlament davant de les actituds i els procediments de tots plegats.

Res més.

El president

Gràcies, senyora Borràs. En prenem nota. Senyor Pujol, vol fer..., té dret a una última paraula.

Jordi Pujol i Soley

Bé, ja ha decidit alguna cosa? Torna a poder parlar tothom?

El president

No. Està en el seu dret...

Jordi Pujol i Soley

Només per saber-ho, només, oi?

El president

...a l'última paraula.

Jordi Pujol i Soley

Està bé. No, escolti'm, primera, això que no he volgut declarar no és veritat, perquè si no hagués declarat no hauria dit absolutament re, no hauria dit ni mu, no hauria obert la boca. Jo he contestat. O sigui, que no és veritat això que han dit vostès. No és veritat, eh? I això, vull dir, és una falsedat que està a la vista de tothom. Miri, diu: «Ho hem fet ara, durant una hora.» No és veritat.

Segona cosa, no? El «diuen, diuen, diuen», sí. I això..., els vull dir una cosa. Vull dir, diran el que vulguin vostès, però quan un debat, diguem-ne, que ha de ser d'alt nivell se situa en el «diuen, diuen, diuen», tot plegat, diguem-ne, perd una certa consistència. I és en aquest sentit, per això, que és bo poder recórrer a organismes en els quals les coses no es puguin basar en el «diuen, diuen, diuen».

I la tercera cosa és que, a més d'aquesta altra instància, les coses s'han de demostrar.

I, bé, jo em ratifico en el que els he dit, no? –em ratifico en el que els he dit. Vull dir, un govern que dura vint-i-tres anys pot haver tingut les seves falles, d'ordre divers, naturalment que sí; sempre passa –sempre passa. Ara no farem una cosa de dir..., començar a repassar, «però tu més, tu més, tu més». No, no ho farem –no ho farem. Però pot passar. Però jo estic orgullós que durant molts anys hàgim pogut conduir..., parlem ara en termes, diguem-ne, de política global, no?, de Govern, no?, que hàgim pogut dur a terme una acció molt important en aquest país –molt important en aquest país–, i que ho hem pogut fer, doncs, d'una manera que al final..., escolti, no es pensin que a mi em preocupi tant la meva persona o el judici que faci la història de la meva persona. Jo puc inclús arribar a admetre que pugui no ser bo, i puc admetre això. Del que estic segur és que aquests vint-i-tres anys seran jutjats positivament.

El president

Se suspèn la sessió fins a les cinc de la tarda.

Gràcies.

La sessió se suspèn a... i es reprèn a...